

Setkání

Simona Mojžíšová

čestné uznání v II. kategorii

Tiše zašeptám: „Ach ty velký světe, buď k nám tvrdý a krutý, ale spravedlivý. Pomoz nám překonávat všechny překážky, ať se z nás stanou velcí silní lidé.“

I.

Se slzami v očích a s naprostým vyčerpáním zavírám svůj stolní notebook. Nezmůžu se navíc než na prázdný pohled do bílé stěny na druhé straně místnosti. Ústa mě bolí z křečovitého úsměvu, co jsem držel na tváři několik hodin. Pevně zavřu oči, ale v duchu mi stále dokola zní: „Hlavně aby nikdo nic nepoznal. Hlavně aby si mysleli, že jsem v pořádku.“ Ale já v pořádku nejsem, není v pořádku vůbec nic. Už rok se to na mě všechno sype. Projede mi celým tělem ostrý mráz a já se oklepu. V tom se ale ozve našťvaný hlas: „Petře! Sem!“

Můj dnešní boj ještě neskončil. Otrů si slzy, několikrát se zhluboka nadechnu a pomalu se zvednu ze židle. Ale dřív, než stihnu dojít ke dveřím, prudce se rozlétnou. Táta s nasupenou tváří nepřátelským krokem vejde ke mně do pokoje. A já už vím, co to znamená.

„Můžeš mi laskavě vysvětlit, co jsi celý den dělal? Ty nevíš, kolik je hodin? Já přijdu z práce a ty za celý den nejsi schopný ani vylézt z pokoje! Co třeba uvařit, co kdybys pro nás něco udělal! Všechno je na mě.“

Sehnu hlavu, už nemám sílu se tvářit statečně, vím, co přijde. Poslední věta, která mezi námi zvýší napětí a zase o kousek prohloubí propast, která mezi námi přetrvává.

„Co si myslíš, že by ti na to řekla máma!“

Každý den ta věta přijde. Jak já ji nesnáším. Táta se po jejím vyřčení vždy už jen otočí a odejde. Dnes tomu není jinak. Nastane nesnesitelné ticho. Nese se celým domem a rozežírání stěny. A v tuhle chvíli mají myšlenky největší sílu. Hlodají a hlodají a zabíjejí všechny zbylé naděje v nás.

Nejhorší na tom je, že máma už neřekne vůbec nic. Jen se se shora spolu s více než dvaceti třemi tisíci lidmi dívá na rozpadající se svět. Nebyla by pyšná. Musí ji bolet pohled na vyhořelého tátu a na moji umírající duši.

***

Ležím v posteli, z očí mi ještě stále tečou slzy a vzpomínám. Vzpomínám, jak se celým domem ozýval náš smích, jak se vůně maminčina štrůdlu nesla celým bytem, jak mne dokázala vzít do náruče a šeptala tichým hlasem: „Neboj se, všechno bude dobré.“ Tenkrát jsem tomu věřil, dnes už ne. Přežívám jen z minuty na minutu, ze dne na den.

A v tom mě to napadne. Sevře se mi hrdlo, srdce mi div nevyskočí z hrudi a žaludek se obrátí vzhůru nohama. Polekám se té myšlenky. Převaluji ji v hlavě, ale najednou! Najednou mi to všechno začne dávat smysl. Zase po roce něco v mém životě dává smysl. Já mohu být znovu s ní, mohu pocítit to množství lásky, které mi moje máma dala.

Rychle vstanu z postele. Zamotá se mi hlava, ale je mi to všechno jedno. Ve spěchu se obleču. Vyběhnu ven. Ovane mě studený vítr. Rozhlédnu se, ale nikde nikoho nevidím. Co by taky kdo dělal venku?! Jsou už dvě ráno. Ale já mám plné zuby všech zákazů. Je mi jedno, že už je po deváté.

Je jen jediné místo, kam bych mohl jít. Máma mě tam brávala, když jsem byl malý a jí bylo smutno. Koukali jsme dlouhé hodiny na Prahu. Všechno pod námi bylo tak maličké. Voda, která nám tekla téměř pod nohama, brala s sebou všechny problémy a my mohli koukat, jak je odnáší do dále. Cesta na vyhlídku u Vyšehradu mi trvá déle, než jsem si myslel. Nepřemýšlím o tom, co se chystám udělat, všechno dokonale zapadá, všechno dává smysl.

Už stojím na vrcholu vyhlídky, ledový vítr se mi opírá do zad. Pode mnou se rozprostírá část Prahy. Jenže když už jednu nohu přehazuji přes železný plot, uslyším kroky a těžký dech příchozího. Nohu vrátím rychlým pohybem zpět na zem a otočím se za zvukem.

II.

„A tak mi jako řekni, co budeme dělat! Pořád peníze, pořád jich je málo! Jenže mi je potřebujeme. Jdi pryč, prosím tě jdi pryč. Nejradši bych tě neviděla. A to ty víš, jenomže ty tu žádost ne a ne podepsat. Myslíš si, že naši dceři pomáháš. Houby! Už je jí skoro dvacet! Myslíš, že to nevidí, že by to nepochopila?! Prosím tě, Šimone.“

„Ale já přece nemohu za to, co vyhlásila vláda,“ snažím se vysvětlit své ženě klidným hlasem. To je jediné, na co mám ještě sílu reagovat. Jenže vím, že naše manželství se rozpadá. Nesu na tom největší vinu. Víím, že peníze potřebujeme. V tomhle jsem zklamal. Nedokážeme se s mojí ženou vystát. Nevím, jestli za to může zlá doba, která všechno změnila, její poměr s šéfem nebo jsme se tak zatraceně změnili. A nejhorší na tom je, že jediný, kdo jí teď stojí ve štěstí, jsem já. Já, moje neschopnost se s ní rozloučit a moje láska k ní. Ach, já ji pořád tak miluji.

Ona je to jediné, co mi zbylo. Přišel jsem o podnik, domů nedonesu ani korunu. Náš vztah s mojí dcerou je na bodu mrazu. Hádáme se už tolik měsíců pokaždé, když se pokusím, to všechno mezi námi zachránit. Už mi docházejí síly.

Zklamal jsem jako muž, jako manžel. Zhluboka se nadechnu, otočím se a pomalu dojdu do kuchyně. Najdu tužku, vytáhnu ze skříňky smlouvu o rozvodu. Dojdu ke stolu. Posadím se. Chvilku čekám, jestli neuslyším povel k zastavení. Jestli to všechno není jen zlý sen. Ale když se nic neozve, rychle papír podepíšu. Co jsem jako čekal? Že si to na poslední chvíli rozmyslí? Ona ale jen vytrhne papír z mých rukou a nasadí vítězný pohled. Za okamžik už stojí u dveří s plným kufrem. Ani se neohlédne. Uslyším jen prudké zabouchnutí dveří. Ta rána se ještě dlouho ozývá v mé hlavě. Myslel jsem, že tím to skončí, že ucítím obrovskou úlevu. Jediné, na co se ale zmůžu, je položit hlavu do dlaní.

Několik následujících hodin je opravdu strašných. Přišla mi krátká a výstižná zpráva, ve které stálo: „Zítra si v devět přijdu pro zbytek věcí, doma tě nechci potkat. M.“ Přemýšlel jsem, co budu dělat. Nemám ani korunu. Zatracený virus! Všechno, co jsem léta budoval mi vzal.

Na věšáku si vezmu klíče. Ještě, že mi alespoň to auto nechala. Nasednu do něj. Chci jet jen na jedno místo. Tam kde jsem ji potkal, kde jsem jí dal první pusu, kde mi řekla to své proklaté ano. A v tom se mi v hlavě objeví nová myšlenka. Chci jí dokázat, jakou pro mě má cenu, že bych za ni dal i život. Že jsem ještě pořád chlap.

Chvilku po druhé hodině už šlapu kopec na vyhlídku u Vyšehradu. Jsem vyčerpaný. Cestou autem přemýšlím. Všechny ty hádky, snaha udržet firmu na nohou. Každá věta, která se do mě zapsala, mě znovu udeří. A její bolest je nesnesitelná. Musím to udělat. Ale tam u zábradlí...

III.

Moje oči se setkají s chlapcem, který stojí naproti mně. Jeho vysoká štíhlá postava se shrbenými rameny jasně dává najevo, že mu nebude víc než dvacet. Popadne mě obrovský vztek. Tohle mělo být moje místo. Chtěl jsem tu být sám. Nechat tu všechno, co mě tíží a pak... Pak už necítit vůbec nic.

Začnu křičet: „Vypadni odsud! Zmiz!“ Udělám krok dopředu, ale on se ani nepohne. Udělám další, aby pochopil, že to myslím vážně. On jen stojí a zírá na mě. Zakřičím znovu: „Vypadni odsud!“ Už stojím v jeho těsné blízkosti. Upustím svému vzteku všechny uzdy, napřáhnu ruku a při tom si pořád hledíme do očí.

Najednou však uvidím v jeho očích něco, co mě uklidní. Ustoupím o krok dozadu a ramena mi klesnou. V jeho očích je tolik smutku, tolik zklamání, tolik bolesti. Vidím v nich přesně to samé, co se mi odehrává v hlavě.

Posadím se na blízkou lavičku. Chvilku jen tak stojí a zmateně na mě kouká. Už nemám sílu, cítím se vyčerpaný. Konečně se neznámý pohne. Ale nejde pryč, jde přímo za mnou. Nemám sílu se pohnout, jestli chce uhodit, ať uhodí. Už je mi to všechno jedno. On si ale sedne přímo vedle mě.

Hlavu si chytne do dlaní a tichým hlasem zašeptá: „Promiňte.“ Cítím se strašně provinile, nevím, za co se mi omlouvá. Sedíme na lavičce jako dvě trosky, těžce oddychujeme. Abych prolomil nesoucí se ticho, promluví: „Chtěl jsem tu všechno nechat. Chtěl jsem, aby tohle místo, kde jsem získal svůj celý svět, bylo místem, kde všechno ukončím.“ A pak začnu povídat. Povídám mu o tom, jak jsem přišel o podnik, jak jsem přišel na to, že mě žena podvádí. Jak mi celá tato zlá doba změnila život. O tom, co se stalo dnes. Jak bolestivé bylo slyšet zvuk zabouchnutí dveří, který ukončil jednu mou životní kapitolu. A jak se to na mě všechno sesypalo.

Občas si jen poposedne, podívá se na mě nebo soucitně kývne hlavou. Ale poslouchá, poslouchá každé moje slovo. Když skončím cítím obrovskou úlevu. Je mi

jedno, že jsem o sobě všechno řekl neznámému mladému chlapci. Vztek je pryč, zbyla jen obrovská černá díra plná bolesti.

***

Nechápu, co se stalo. Šimon, neznámý starší muž, kterého jsem před hodinou potkal, mi o sobě řekl všechno. Přijde mi najednou tak blízký. Jeho tvář už není napjatá. Po jeho dlouhém monologu se cítím mnohem líp, přijde mi, že tu nejsem tak sám. Když nastane ticho, chopím se slova.

Začnu mu povídat stejně jako on mně. Můj hlas je nejprve tichý, občas se zlomí a musím zavřít oči. Po tvářích mi tečou slzy. Jeho soucitný pohled mi však dodává odvahy. Po roce předstírání někohe, kým nejsem, najednou pocítím obrovskou úlevu. Povím mu všechno, o tom, co se stalo s mámou. O škole. I o našem rozbitém vztahu s tátou. Přeskakuji z jedné věci na druhou. Dává mi stejnou příležitost, jako jsem před chvílí dal já jemu.

Když skončím, pocítím obrovskou úlevu. Jenom srdce mi div nevyskočí z hrudi, jak splašeně tluče.

IV.

Čas neúprosně běží. Bude svítat. Dva neznámí lidé, bok po boku na lavičce, kteří se jeden druhému otevřeli natolik, aby to stačilo na první krok k záchraně jejich rozedraných duší.

Vezme moji ruku do dlaní. Podívá se mi do očí. Teď už v něm nevidím cizího člověka, kouká na mě jako můj otec. Oplatím mu pohled a pokusím se o úsměv. Nyní je to úsměv plný naděje a povzbuzení. Stisknu mu ruku. Tiše, jako by se bál, že naruší ten krásný klid, co oba cítíme, zašeptá: „Děkuji.“

Rychle se postavím na nohy, ale proto, že svojí rukou stále svírám jeho ruku, donutím ho vstát také. Společně, bez jediného slova přejdeme k zábradlí. Koukáme na východ slunce. Voda tekoucí pod námi nám bere všechny zlé myšlenky a vše, co se událo. Zanechává v nás pocit naděje.

Cítím se jak pták. Jak pták, kterého právě pustili z klece. Jsem pln sil vylétnout, ale vím, že můj boj o místo na tomhle krutém rozpadajícím se světě ještě neskončil. S každým nádechem nabírám sílu a odhodlání bojovat. Tiše zašeptám: „Ach ty velký světe, jsi k nám tvrdý a krutý, ale spravedlivý. Pomoz nám překonávat všechny překážky, ať se z nás stanou velcí silní lidé.“